

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **E. A.**, zastoupeného Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem se sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2014, čj. OAM-335/ZA-ZA08-ZA14-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2015, čj. 4 Az 7/2014 – 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

[3] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné a odpovídající rozhodovací praxi. Žalovaný přihlédl k žalobcovu věku a zdravotnímu stavu; žalobce je ve věku 34 let, je svéprávný a zcela zdravý. Závěr žalovaného, že žalobce nespĺňuje podmínku pro udělení humanitárního azylu, je tedy správný. V daném případě nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Dále se zabýval neudělením doplňkové ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi body uvedenými v § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, přičemž konstatoval, že neexistuje právní důvod, aby byl žalobce po návratu do Gruzie znovu potrestán, resp. žalobce neuváděl, že by o něj

gruzínské státní orgány jevíly jakýkoli zájem. Námitku týkající se nedostatečného posouzení podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu shledal rovněž jako nedůvodnou. Žalovaný se podrobně touto otázkou zabýval, hodnotil i žalobcovo tvrzení o jeho údajném otcovství a městský soud se závěry žalovaného ztotožnil. Žalobce svým zaviněním způsobil, že mu bylo odňato povolení k pobytu. Nelze proto namítat, že Česká republika nedostála svým mezinárodním závazkům, jestliže žalobci nebyla udělena doplňková ochrana s ohledem na jeho soukromí a rodinný život. Městský soud rovněž uvedl, že žalovaný podrobně nepřezkoumal skutečnost, že žalobce odešel z Gruzie z důvodu problémů s mafií a občanskou válkou. Tato tvrzení však uvedl žalobce toliko jako důvody odchodu ze země původu v roce 1994, nikoli jako důvody své žádosti o udělení azylu. Žalovaný naopak dostatečně vyhodnotil situaci v Gruzii v současné době, kdy došlo ke zlepšení hodnocení politických práv a nejsou známy žádné případy diskriminace osob ze strany státní moci nebo ze strany soukromých subjektů. Žalobcovo tvrzení ohledně nebezpečí jeho potrestání za trestné činy v České republice neshledal soud jako věrohodné, neboť sám žalobce tuto informaci pouze někde slyšel.

II.

Obsah kasační stížnosti a posouzení Nejvyššího správního soudu

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná.

[6] Dále se zabýval přípustností nových tvrzení a důkazů, na které stěžovatel poukázal až v kasační stížnosti, neboť byly-li by přípustné, mohly by mít vliv na samotné posouzení přijatelnosti kasační stížnosti, případně následný meritorní přezkum.

[7] Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. stanoví, že *„ke skutečným, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřiblíží.“*

[8] Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit možnost prolomení pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s., který stejně jako výše citovaný § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřipouští, aby krajský soud přihlédl k novým skutečnostem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2011, čj. 4 Ads 35/2011 – 75; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011 – 13). Specificky pro oblast mezinárodní ochrany Nejvyšší správní soud obecně uvedl, že *„soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přiblížit se novým skutkovým okolnostem z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud cizinec v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu nebo nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání správního orgánu, a zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, čj. 8 Azs 27/2012 – 65). Obdobně v rozsudku ze dne 10. 7. 2014, čj. 4 Azs 119/2014 – 43, Nejvyšší správní upřesnil, že *„v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany může nastat situace, kdy je třeba na základě čl. 10 Ústavy České republiky upřednostnit před aplikací § 75 odst. 1 s. ř. s. užití čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“). Tato situace však nastává pouze tehdy, pokud by ve smyslu uvedených ustanovení Úmluvy mohlo navrácením žadatele o mezinárodní ochranu dojít k porušení zásady non-refoulement, respektive k obrožení práva na život nebo*

ke porušení zájmu mučení v důsledku zhoršení situace, ke kterému v zemi žadatele o mezinárodní ochranu došlo až po vydání rozhodnutí správního orgánu.“

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v dané věci nejsou naplněny podmínky pro prolomení zásady uvedené v § 109 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel sice nové skutečnosti a důkazy zřejmě nemohl uplatnit před vydáním napadeného rozsudku, avšak mu nic nebrání v tom, aby tyto skutečnosti uvedl v nové žádosti o azyl. Tato kasační námitka je nepřijatelná.

[10] Dále Nejvyšší správní soud zkoumal přijatelnost kasační stížnosti. V posuzované věci se jedná o oblast mezinárodní ochrany, a proto se Nejvyšší správní soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. V opačném případě je totiž na místě kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyloučil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] K přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud ve shora citovaném usnesení dále uvedl, že „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor ke určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také vyklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

[12] Důvodem zakládajícím přijatelnost kasační stížnosti je podle stěžovatele právní otázka, která doposud nebyla vůbec či plně řešena judikaturou. Stěžovatel poukazuje na spornou otázku, v jakém rozsahu a za jakých okolností může porušení čl. 8 Úmluvy, který zakotvuje právo na respektování rodinného a soukromého života, představovat porušení mezinárodních závazků České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu neudělením doplňkové ochrany.

[13] Vznesenou právní otázkou, v jakém rozsahu a za jakých okolností může porušení čl. 8 Úmluvy znamenat porušení mezinárodních závazků České republiky podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval, přičemž se jedná o ustálenou rozhodovací praxi. Jedná se např. o rozsudky ze dne 11. 3. 2015, čj. 3 Azs 256/2014 - 28, ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 8. 6. 2011, čj. 2 Azs 8/2011 - 55, nebo usnesení ze dne 28. 7. 2014, čj. 8 Azs 96/2014 - 3. Nejvyšší správní soud v těchto rozhodnutích shodně konstatoval, že je vždy nutné posuzovat individuální okolnosti dané věci, přičemž nelze paušalizovat, že by neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nemohlo působit jako nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy. Stěžovatelem vznesená právní otázka tedy již byla Nejvyšším správním soudem několikrát zodpovězena, a proto není relevantním důvodem přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatele.

[14] Druhým tvrzeným důvodem přijatelnosti kasační stížnosti je zásadní pochybení městského soudu v napadeném rozsudku, a to nedostatečné zjištění skutkového stavu a ztotožnění se s nesprávnými závěry žalovaného.

[15] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že se o zásadní právní pochybení může jednat mj. tehdy, pokud soud „v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39).

[16] Rozsudek městského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75). Z rozsudku je zjevné, jak ve věci rozhodl, a své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně. Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku, že by městský soud pochybil při výkladu hmotného a procesního práva či jiným způsobem, kterým by dosahoval výrazné intenzity.

[17] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na vše shora uvedené konstatuje, že neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

III.

Závěr a náklady řízení

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[19] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně stěžovatele, JUDr. Anna Doležalová, MBA, advokátka se sídlem Štěpánská 633/49, Praha, provedla ve věci jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby v dané věci jí proto náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková výše odměny ustanovené zástupkyni proto činí 3.400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu